

Școala, totuși, contează

CURIERUL
NATIONAL / 1.06.2004

FLORIN ANTONESCU

Apariția unui sondaj consacrat percepției învățământului de către populație - cum este cel inițiat și difuzat în aceste zile, de Centrul "Educația 2000+" - poate constitui un eveniment, pentru că reprezintă o premieră în domeniu. Un asemenea sondaj poate fi de interes larg, școala având o deschidere socială cuprinzătoare. Dar sondajul de față s-a pierdut în mulțimea sondajelor pre-electorale și a celor specifice societății de consum, referitoare - spre exemplu - la consumul de bere, spălătul pe dinți, cumpărarea aparatelor electrocasnice. Drept urmare, ecourile sondajului privind educația au fost slabe, pripite, rezumate într-o simplă speculație, citită la televizor: românii sunt nostalgici, deoarece consideră că înainte de 1989 se făcea școală mai bună. Reamintim că, în termenii "gândirii de tip nou", sentimentul omenesc al nostalgiei a devenit atributul depreciativ al celor care cică duc dorul comunismului, îngrădirilor, urmărilor etc, etc.

O asemenea speculație face parte din desconsiderarea sistematică a omului de rând - fie telespectator căruia trebuie să i se explice pe înțeles, fie gospodină - văzut ca un veșnic înapoiat.

Realitatea - dovedită de acest sondaj - este, însă, că omul obișnuit, beneficiar al școlii, nu se relevă ca un înapoiat, dornic de întoarcere în trecut. Dimpotrivă, el caută un reper în școală și o certitudine pentru viitor.

Multe din răspunsurile la sondajul în discuție (ca și la altele, pe teme politice, economice, sociale) reprezintă sancțiunea aplicată dezamăgirilor și derutei provocate de anii considerați - când în chip de bravură, când de justificare - ai tranziției, ai reformei. În timp ce autoritățile își fac un titlu de glorie din modernizarea manualelor, dezvoltarea unei piețe libere, promovarea alternativelor, 87 la sută din participanții la sondaj vor să existe câte un singur manual la fiecare disciplină, trei la sută nu au nici o părere în chestiune și abia 10 la sută sunt de acord cu folosirea mai multor manuale. Astfel sancționează lumea tevatura ce însoțește de ani buni elementul esențial pentru învățatură care este cartea de școală. E sancționat faptul că declaratele manuale alternative nu sunt, în realitate, decât variante ale aceluiași conținut, uneori cu date și informații contradictorii de la o formă la alta. Este, de

amenințată, sancționată permanentă dispunere din partea editorilor, minister pe tema "cărți bune - cărți proaste", "ieftine - scumpe". Este - la urma urmei - dorința beneficiarului - elev, profesor, învățător, părinte - de a avea un manual accesibil ca preț, complet și inteligibil din punct de vedere al conținutului.

Confuzia provocată de instabilitatea învățământului și de numeroasele experimente făcute pe seama elevilor se reflectă inclusiv în faptul că un drept elementar, cum este cel la școlarizare obligatorie, nu e cunoscut suficient. De aceea, o treime din cei chestionați cred că obligatorii sunt 8 clase, altă treime consideră obligatoriu 10 clase, iar ultima treime își împarte părerea între "nu știu" și 12 clase. O diversitate și mai mare de opinii apare în ceea ce privește cunoașterea duratei școlarizării gratuite: ba 12 clase, ba 8 clase sau 10 și chiar 4 ori 9 clase.

Înșiși autorii chestionarului par depășiți de acest subiect, din moment ce întreabă "care este numărul de clase obligatorii în învățământul de stat", ca și cum ar fi permisă o altă durată în învățământul particular ori ar putea să fie încălcată preocuparea de compatibilizare a studiilor, de echivalare a diplomelor și de transfer al creditelor pe plan european, nu doar la noi, între stat și privat. Cât privește a doua parte a chestiunii, cea referitoare la durata perioadei de școlarizare fără taxe, autorii fie nu cunosc Legea învățământului, fie nu au primit nici un răspuns corect din

Școala, totuși, contează

(Urmare din pagina 1)

Potrivit aceluiași sondaj, omul obișnuit se dovedește prea puțin impresionat de dotarea școlilor, de aspectele formale, la întrebarea "care credeți că este cel mai important lucru pentru ca o școală să fie socotită bună", pe primul loc, cel mai frecvent fiind situată existența unor "cadre profesionale bine pregătite", iar unui profesor bun cerându-i-se, în primul rând, să fie "bine instruit, pregătit, capabil, competent, calificat". În schimb, trăsăturile de care se face caz, în unele contexte, inclusiv educaționale, cum că pe profesorul modern l-ar caracteriza să fie "înțelegător, indulgent, tolerant", întrunesc doar câteva procente.

Sondajul infirmă pretinsa primare a învățaturii dobândite prin școală și așa-zisa inutilitate a diplomei. Aproape jumătate dintre cei chestionați se pronunță pentru școala obligatorie de 12 clase, 85 la sută sunt pentru continuarea studiilor peste nivelul obligatoriu, 53 la sută își îndeamnă copiii spre facultate.

Școala apare astfel ca o necesitate pentru cei mai mulți dintre oamenii de la noi. Faptul că peste jumătate - 51 la sută - dintre subiecți consideră că în România, pentru a avea bani, nu este important să ai și școală nu înseamnă - așa cum s-a sugerat, de asemenea, speculativ - că lumea de la noi respinge școala și caută alte căi de parvenire. Avem a face, în acest caz, doar cu enunțarea unei realități, a cărei constatare amplifică, de fapt, rolul școlii, ponderea ei în devenirea viitoarelor generații. Oamenii vor o școală sigură, serioasă, autoritară, fără experimente și tocmești, o școală tutelată de personalitatea profesorului.

CURIERUL NATIONAL

Marti, 1 iunie 2004